

LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCINIS TEISMAS

SPRENDIMAS

DĖL PAREIŠKĖJO – VILNIAUS APYGARDOS ADMINISTRACINIO TEISMO PRAŠYMO IŠTIRTI, AR LIETUVOS RESPUBLIKOS VISUOMENĖS INFORMAVIMO ĮSTATYMO 46 STRAIPSNIO 8 DALIS (2008 M. LIEPOS 14 D. REDAKCIJA), LIETUVOS RESPUBLIKOS ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENOS ĮSTATYMO 2 STRAIPSNIO 4 DALIS (2009 M. BIRŽELIO 11 D. REDAKCIJA) NEPRIEŠTARAUJA LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCIJAI

2010 m. lapkričio 16 d.

Vilnius

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas, susidedantis iš Konstitucinio Teismo teisėjų Armano Abramavičiaus, Tomos Birmontienės, Prano Kuonio, Kęstučio Lapinsko, Zenono Namavičiaus, Ramutės Ruškytės, Egidijaus Šileikio, Algirdo Taminsko, Romualdo Kęstučio Urbaičio,

sekretoriaujant Daivai Pitrėnaitei,

Konstitucinio Teismo tvarkomajame posėdyje apsvaustė pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą (Nr. 1B-125/2010) iširti, ar Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalis (2008 m. liepos 14 d. redakcija) ta apimtimi, kuria nustatyta, kad viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos, t. y. su organizacijos, nesančios juridiniu asmeniu ir neturinčios administracinio teismo ir administracinio veiksnio, sprendimais, gali kreiptis dėl jų į Vilniaus apygardos administracinį teismą, Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 2 straipsnio 4 dalis (2009 m. birželio 11 d. redakcija) ta apimtimi, kuria joje nenustatyta teisinio reguliavimo, pagal kurį būtų galima spręsti dėl teismo administracinio proceso šalies – viešojo administravimo subjekto administracinio teismo ir administracinio veiksnio, neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Konstitucinis Teismas

nustatė:

Pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas nagrinėjo administracinę bylą. Teismas nutartimi bylos nagrinėjimą sustabdė ir kreipėsi į Konstitucinį Teismą su prašymu „ištirti:

1) ar Visuomenės informavimo įstatymo (nauja įstatymo redakcija nuo 2000 m. rugpjūčio 29 d.: Nr. VIII-1905, 2006-07-11, Žin., Nr. 82-3254 (2006-07-27)) 46 straipsnio 8 dalis (2008-07-14 įstatymo Nr. X-1696 redakcija) ta apimtimi, kurioje nustatyta, kad viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos, t. y. su organizacijos nesančios juridiniu asmeniu ir neturinčios administracinio teisnumo ir administracinio veiksnio, sprendimais, gali kreiptis dėl jų į Vilniaus apygardos administracinį teismą, neprieštaravo/-auja teisinės valstybės principui, Lietuvos Respublikos Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai;

2) ar Administracinių bylų teisenos įstatymo (nauja įstatymo redakcija nuo 2001 m. sausio 1 d.: Nr. VIII-1927, 2000.09.19, Žin., 2000, Nr. 85-2566 (2000.10.11)) 2 straipsnio 4 dalis (2009-06-11 įstatymo Nr. XI-284 redakcija) ta apimtimi, kuria joje nėra nustatyta teisinio reguliavimo, pagal kurį galima būtų spręsti dėl teismo administracinio proceso šalies – viešojo administravimo subjektų, administracinio teisnumo ir administracinio veiksnio neprieštaravo/-auja teisinės valstybės principui, Lietuvos Respublikos Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai“.

Konstitucinis Teismas

konstatuoja:

I

1. Pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas Konstitucinio Teismo prašo ištirti, ar Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalis (2008 m. liepos 14 d. redakcija), Administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ir ABTĮ) 2 straipsnio 4 dalis (2009 m. birželio 11 d. redakcija) neprieštarauja Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

2. Paminėtina, kad pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas jau buvo kreipęsis į Konstitucinį Teismą su analogišku prašymu (Nr. 1B-73/2010), Konstituciniame Teisme gautu 2010 m. rugpjūčio 4 d., kuris Konstitucinio Teismo pirmininko 2010 m. rugpjūčio 26 d. potvarkiu Nr. 2B-223 buvo gražintas pareiškėjui dėl to, kad jo prašyme nebuvo nurodyti teisiniai argumentai, kuriais grindžiamos pareiškėjo abejonės.

3. Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnyje nustatyta, kad teismo nutartyje, kuria kreipiamasi į Konstitucinį Teismą, turi būti nurodyti teismo nuomonės dėl įstatymo ar kito teisės

akto prieštaravimo Konstitucijai teisiniai argumentai (2 dalies 5 punktas).

3.1. Aiškindamas minėtą Konstitucinio Teismo įstatymo nuostatą Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad pareiškėjo pozicija dėl teisės akto (jo dalies) atitikties Konstitucijai pagal normų turinį ir (arba) reguliavimo apimtį turi būti nurodyta aiškiai, nedviprasmiškai, prašyme turi būti išdėstyti argumentai ir motyvai, pagrindžiantys pareiškėjo abejonę, kad teisės aktas (jo dalis) prieštarauja Konstitucijai. Prašyme ištirti teisės akto (jo dalies) atitiktį Konstitucijai pagal normų turinį ir (arba) reguliavimo apimtį taip pat turi būti aiškiai nurodyti teisiniai motyvai, pagrindžiantys pareiškėjo abejonę dėl kiekvieno konkrečiai nurodyto ginčijamo teisės akto (jo dalies) straipsnio (jo dalies) ar punkto, kurio atitiktimi konkrečiai nurodytoms Konstitucijos nuostatomis pareiškėjas abejoja (Konstitucinio Teismo 2004 m. balandžio 16 d. sprendimas, 2005 m. gruodžio 12 d. nutarimas, 2006 m. kovo 14 d. (byla Nr. 14/03), 2006 m. kovo 29 d. sprendimai, 2007 m. gruodžio 20 d. nutarimas).

3.2. Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs ir tai, kad teismai, kreipdamiesi į Konstitucinį Teismą su prašymu ištirti, ar įstatymas ar kitas teisės aktas (jo dalis) neprieštarauja Konstitucijai, argumentuodami savo prašyme pateiktą nuomonę dėl įstatymo ar kito teisės akto (jo dalies) prieštaravimo Konstitucijai, negali apsiriboti vien bendro pobūdžio samprotavimais ar teiginiais, taip pat tuo, kad įstatymas ar kitas teisės aktas (jo dalis), jų manymu, prieštarauja Konstitucijai, bet privalo aiškiai nurodyti, kurie ginčijami teisės aktų straipsniai (jų dalys, punktai), kokia apimtimi, jų nuomone, prieštarauja Konstitucijai, ir savo poziciją dėl kiekvienos ginčijamos teisės akto (jo dalies) nuostatos atitikties Konstitucijai turi pagrįsti aiškiai suformuluotais teisiniais argumentais. Priešingu atveju teismo prašymas ištirti įstatymo ar kito teisės akto (jo dalies) atitiktį Konstitucijai laikytinas neatitinkančiu Konstitucinio Teismo įstatymo 67 straipsnio reikalavimų (Konstitucinio Teismo 2005 m. gruodžio 12 d., 2006 m. sausio 16 d., 2006 m. sausio 17 d. nutarimai, 2006 m. sausio 17 d., 2007 m. liepos 5 d., 2007 m. rugsėjo 6 d., 2007 m. rugsėjo 12 d., 2008 m. spalio 14 d. sprendimai).

4. Konstitucinio Teismo įstatymo 69 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Konstitucinis Teismas savo sprendimu atsisako nagrinėti prašymą ištirti teisės akto atitiktį Konstitucijai, jeigu prašymo nagrinėjimas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui (2 punktas).

4.1. Konstitucinis Teismas yra konstatavęs, kad pagal Konstituciją Konstitucinis Teismas nenagrinėja, ar vienas įstatymas atitinka kitą įstatymą (Konstitucinio Teismo 2001 m. balandžio 2 d., 2003 m. kovo 4 d. nutarimai), nesprendžia vienodos galios teisės aktų suderinamumo, konkurencijos klausimų (Konstitucinio Teismo 1999 m. rugsėjo 29 d. sprendimas). Jeigu Konstitucinio Teismo yra prašoma išspręsti vienodos galios teisės aktų suderinamumo, konkurencijos klausimą, toks prašymas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui (Konstitucinio Teismo 2007 m. rugsėjo 6 d. sprendimas).

Konstitucinis Teismas yra konstatavęs ir tai, kad kolizijų šalinimas yra įstatymų leidėjo prerogatyva (Konstitucinio Teismo 1994 m. lapkričio 18 d. nutarimas). Jeigu įstatymuose yra neaiškumų, dviprasmybių, spragų, jas pašalinti yra įstatymų leidėjo pareiga (Konstitucinio Teismo 2002 m. rugsėjo 23 d., 2006 m. lapkričio 13 d. sprendimai).

4.2. Konstitucinis Teismas yra konstatavęs, kad jeigu įstatymuose (jų dalyse) nėra nustatytas tam tikras teisinis reguliavimas, tai Konstitucinis Teismas turi įgaliojimus tirti tų įstatymų (jų dalių) atitiktį Konstitucijai tais atvejais, kai tuo, kad tas teisinis reguliavimas nėra nustatytas būtent tuose įstatymuose (jų dalyse), gali būti pažeidžiami Konstitucijos principai ir (arba) normos (Konstitucinio Teismo 2001 m. sausio 25 d. nutarimas, 2003 m. gegužės 6 d., 2003 m. gegužės 13 d. sprendimai); pareiškėjo prašymas, grindžiamas jo preziumuojama legislatyvine omisija, gali būti priimamas ir byla pagal pareiškėjo prašymą gali būti pradėta tik tuo atveju, jeigu prašyme yra pateikti argumentai, motyvai, pagrindžiantys, kad nenustatytasis teisinis reguliavimas pagal Konstituciją turi būti nustatytas būtent pareiškėjo nurodytoje teisės akto dalyje (Konstitucinio Teismo 2004 m. balandžio 16 d. sprendimas).

4.3. Konstitucinis Teismas pagal Konstituciją nesprendžia teisės aktų taikymo klausimų; tokius klausimus sprendžia institucija, turinti įgaliojimus taikyti teisės aktus; jei įstatymuose yra neaiškumų, dviprasmybių, spragų, tai pašalinti yra įstatymų leidėjo pareiga (Konstitucinio Teismo 2002 m. rugsėjo 23 d., 2006 m. lapkričio 13 d., 2006 m. lapkričio 20 d., 2007 m. birželio 27 d. sprendimai). Konstitucinis Teismas taip pat yra konstatavęs, kad įstatymų leidėjo neišspręsti teisės taikymo klausimai yra teismų praktikos dalykas (Konstitucinio Teismo 1998 m. liepos 9 d. nutarimas, 2006 m. lapkričio 20 d. sprendimas); taigi įstatymų leidėjo neišspręstus teisės taikymo klausimus gali spręsti teismai, nagrinėjantys ginčus dėl atitinkamų teisės aktų (jų dalių) taikymo (Konstitucinio Teismo 2006 m. lapkričio 20 d. sprendimas). Prašymai išaiškinti, kaip turi būti taikomos įstatymo (ar kito teisės akto) nuostatos, yra nežinybingi Konstituciniam Teismui (Konstitucinio Teismo 2002 m. rugsėjo 23 d., 2006 m. lapkričio 20 d. sprendimai).

4.4. Konstitucinis Teismas yra konstatavęs ir tai, kad aiškinti teisės normos esmę yra valstybės institucijos, taikančios įstatymą, pareiga (Konstitucinio Teismo 1994 m. liepos 11 d. sprendimas).

II

1. Minėta, kad pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas *inter alia* prašo ištirti Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalies (2008 m. liepos 14 d. redakcija) atitiktį Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

2. Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalyje (2008 m. liepos 14 d. redakcija) nustatyta: „Viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Komisijos sprendimais,

gali kreiptis dėl jų į Vilniaus apygardos administracinę teisumą, tačiau privalo juos paskelbti šio straipsnio 7 dalyje nustatyta tvarka.“

Taigi įstatymų leidėjas, naudodamasis savo diskrecija, Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalyje (2008 m. liepos 14 d. redakcija) imperatyviai nustatė ginčų, kylančių dėl Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos (toliau – ir Komisija) priimtų sprendimų, teisingumą Vilniaus apygardos administraciniam teismui.

3. Minėta, kad pareiškėjas į Konstitucinį Teismą su analogišku prašymu kreipėsi pakartotinai. Pareiškėjas savo prašymą papildė mokslinės doktrinos teiginiais apie administracinius teisinius santykius ir šių santykių subjektus, tačiau jais niekaip nepagrindė jam kilusių abejonių dėl ginčijamos nuostatos konstitucingumo, taip pat nepateikė aiškių teisinių argumentų, kodėl, jo manymu, ginčijama Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalies (2008 m. liepos 14 d. redakcija) nuostata prieštarauja Konstitucijai.

3.1. Pareiškėjas savo prašyme teigia, kad Komisija yra viešosios informacijos rengėjų ir skleidėjų savitvarkos institucija, kuri neturi įgaliojimų vykdyti viešojo administravimo funkcijų. Komisija priima sprendimus Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos kodekso, kurį tvirtina, keičia ar papildo žurnalistų ir leidėjų organizacijų atstovų susirinkimas, pagrindu. Pareiškėjo nuomone, Komisija nėra viešojo administravimo subjektas. Komisija negali būti atsakovu administracinėje byloje, o tarp Komisijos ir kitos administracinio proceso šalies negali atsirasti administracinių teisinių santykių.

Pareiškėjas konstatuoja, kad toks teisinis reguliavimas, pagal kurį juridinio asmens statuso neturinčios institucijos, nevykdančios viešojo administravimo įgaliojimų, sprendimai gali būti skundžiami administraciniam teismui, prieštarauja mokslinei doktrinai ir neatitinka proceso principų. Todėl, pareiškėjo manymu, ginčijama nuostata gali prieštarauti ir konstituciniam teisinės valstybės principui, tačiau jis nepateikia jokių teisinių argumentų, pagrindžiančių tokią abejonę.

3.2. Pareiškėjas taip pat abejoja ginčijamos nuostatos atitiktimi Konstitucijos 109 straipsnio 1 daliai, pagal kurią teisingumą Lietuvos Respublikoje vykdo tik teismai. Remdamasis moksline doktrina, savo prašyme jis pateikia teisingumo sąvoką ir bendro pobūdžio teiginius, kad „teisingumo vykdymas yra apibūdinamas kaip teismo veikla sprendžiant teisinius konfliktus“, kad „teismai vykdo teisingumą taikydami teisės normas <...>“, konstatuoja, kad „šis principas reikšmingas visoms teisės šakoms, <...> [jis] turi būti įgyvendintas ir administracinio proceso taisyklėse“, tačiau nepateikia aiškių argumentų, kaip būtent teisinis reguliavimas, pagal kurį Komisijos sprendimai gali būti skundžiami administraciniam teismui, neleidžia teismams vykdyti teisingumo.

3.3. Pareiškėjas Konstitucinio Teismo prašo ištirti ir ginčijamos nuostatos atitiktį Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, kurioje įtvirtinta asmens teisė kreiptis į teisumą. Pareiškėjas

nurodo teisės kreiptis į teismą įgijimo ir įgyvendinimo prielaidas, kurias teismas privalo patikrinti kiekvienu atveju ir kurių nebuvimas lemia atsisakymą priimti skundą arba bylos nutraukimą. Viena iš šių prielaidų yra ginčo priskyrimas teismui. Savo prašyme pareiškėjas teigia, kad teismas „negali įgyvendinti šios [prielaidų patikrinimo] funkcijos“ ir negali „spręsti, ar yra konkrečiu atveju kreiptis į teismą prielaida dėl bylos priskirtinumo teismui“, nes ginčo priskirtinumo teismui klausimas yra išspręstas Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalyje.

Taigi, pareiškėjo argumentai dėl ginčijamos nuostatos atitikties Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai yra ne tik nenuoseklūs, bet ir prieštaringi. Pareiškėjas savo prašyme nepaaiškina, kaip būtent teisinis reguliavimas, kuriuo viešosios informacijos rengėjams ar skleidėjams dėl Komisijos priimtų sprendimų suteikiama teisė kreiptis į Vilniaus apygardos administracinį teismą, pažeidžia asmens teisę kreiptis į teismą, įtvirtintą Konstitucijos 30 straipsnio 1 dalyje.

4. Pareiškėjas savo prašyme nurodo, kad pagal ABTĮ 3 straipsnio 1 dalį administraciniai teismai sprendžia ginčus dėl teisės viešojo administravimo srityje. Kadangi, pareiškėjo nuomone, Komisija nėra ir negali būti viešojo administravimo subjektas (nes nėra juridinis asmuo ir nevykdo viešojo administravimo įgaliojimų), o tarp jos ir kitos bylos šalies negali atsirasti administracinių teisinių santykių, ginčai dėl Komisijos priimtų sprendimų negali būti nagrinėjami administraciniame teisme.

Iš pareiškėjo argumentacijos galima suprasti, kad jis įžvelgia tam tikrus įstatymuose (būtent ABTĮ ir Visuomenės informavimo įstatyme) nustatyto teisinio reguliavimo nesuderinamumus ar konkurenciją, tačiau nepagrindžia savo abejonių, kodėl, jo manymu, Konstitucijai prieštarauja būtent ta įstatymo norma, kuria įstatymų leidėjas, įgyvendindamas savo diskreciją, nustatė konkretaus ginčo teisingumą administraciniam teismui. Taigi, iš esmės pareiškėjo prašyme keliama ne ginčijamos nuostatos konstitucingumo, o jos suderinamumo su ABTĮ 3 straipsnio 1 dalimi, kitaip tariant, įstatymų kolizijos problema.

5. Minėta, kad pagal Konstituciją Konstitucinis Teismas nenagrinėja, ar vienas įstatymas atitinka kitą įstatymą (Konstitucinio Teismo 2001 m. balandžio 2 d., 2003 m. kovo 4 d. nutarimai), nesprendžia vienodos galios teisės aktų suderinamumo klausimų (Konstitucinio Teismo 1999 m. rugsėjo 29 d. sprendimas); kolizijų šalinimas yra įstatymų leidėjo prerogatyva (Konstitucinio Teismo 1994 m. lapkričio 18 d. nutarimas). Jeigu Konstitucinio Teismo yra prašoma išspręsti vienodos galios teisės aktų suderinamumo, konkurencijos klausimą, toks prašymas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui (Konstitucinio Teismo 2007 m. rugsėjo 7 d. sprendimas).

Konstatuotina, kad pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymas ištirti Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalies (2008 m. liepos 14 d. redakcija) konstitucingumą yra nežinybingas Konstituciniam Teismui.

6. Pagal Konstitucinio Teismo įstatymo 69 straipsnio 1 dalį Konstitucinis Teismas savo

sprendimu atsisako nagrinėti prašymą ištirti teisės akto atitikimą Konstitucijai, jeigu prašymo nagrinėjimas yra nežyningas Konstituciniam Teismui.

7. Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus atsisakytina priimti nagrinėti pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą ištirti, ar Visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio 8 dalis (2008 m. liepos 14 d. redakcija) ta apimtimi, kuria nustatyta, kad viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos, t. y. su organizacijos, nesančios juridiniu asmeniu ir neturinčios administracinio teisnumo ir administracinio veiksnio, sprendimais, gali kreiptis dėl jų į Vilniaus apygardos administracinį teismą, neprieštarauja Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

8. Minėta, kad pareiškėjas – Vilniaus apygardos administracinis teismas *inter alia* prašo ištirti ABTĮ 2 straipsnio 4 dalies (2009 m. birželio 11 d. redakcija) atitikimą Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui ta apimtimi, kuria joje nėra nustatyta teisinio reguliavimo, pagal kurį būtų galima spręsti dėl teismo administracinio proceso šalies – viešojo administravimo subjekto administracinio teisnumo ir administracinio veiksnio.

9. ABTĮ 2 straipsnio „Pagrindinės šio įstatymo sąvokos“ 4 dalyje (2009 m. birželio 11 d. redakcija) nustatyta: „Viešojo administravimo subjektas – institucija, įstaiga, pareigūnas, valstybės tarnautojas, kitas juridinis ar fizinis asmuo, Viešojo administravimo įstatymo nustatyta tvarka įgalioti atlikti viešąjį administravimą.“

Taigi ABTĮ 2 straipsnio 4 dalyje (2009 m. birželio 11 d. redakcija) yra įtvirtinta viešojo administravimo subjekto sąvoka ir išvardyta, kas gali būti viešojo administravimo subjektu: juo gali būti institucija, įstaiga, kitas juridinis asmuo, kuriems suteikti viešojo administravimo įgaliojimai, taip pat pareigūnas, valstybės tarnautojas, kitas fizinis asmuo, kuriam suteikti viešojo administravimo įgaliojimai.

10. Pareiškėjas abejoja ginčijamos nuostatos atitikimu Konstitucijai dėl to, kad joje nėra nustatytas tam tikras teisinis reguliavimas, kuriuo būtų apibrėžtas administracinio proceso šalių teisnumas ir veiksnumas. Pareiškėjo teigimu, ABTĮ 2 straipsnio 4 dalyje nėra „aiškių nuostatų, reglamentuojančių administracinio proceso šalių – tiek viešojo administravimo subjektų, tiek ir kitos administracinio teisinio santykio pusės – fizinių ir juridinių asmenų, subjektų administracinį teisnumą ir veiksnumą“. Pareiškėjas pažymi, jog ABTĮ ir Viešojo administravimo įstatyme (kurio atitikties Konstitucijai pareiškėjas neginčija) nėra ir tokių nuostatų, kurios patvirtintų, kad viešojo administravimo institucija kaip proceso šalis turi būti suprantama tik kaip juridinis asmuo.

Tačiau, kaip minėta, kad ABTĮ 2 straipsnio 4 dalyje (2009 m. birželio 11 d. redakcija) yra aiškiai išvardyta, kas gali būti viešojo administravimo subjektais.

11. Pareiškėjo prašyme nėra pateikti aiškiai suformuluoti teisiniai argumentai, kaip konkrečiai viešojo administravimo subjekto sąvoką apibrėžiančiu ginčijamu teisiniu reguliavimu (pareiškėjo preziumuojama jame esančia teisės spraga) gali būti pažeidžiamas principas, kad teisingumą vykdo tik teismai (Konstitucijos 109 straipsnio 1 dalis), asmens teisė kreiptis į teismą (Konstitucijos 30 straipsnio 1 dalis) ar konstitucinis teisinės valstybės principas. Taip pat nėra pateikta argumentų, kodėl pareiškėjo minimas teisinis reguliavimas turėtų būti nustatytas būtent pareiškėjo ginčijamoje nuostatoje.

Iš pareiškėjo prašymo argumentų visumos matyti, kad jo abejonės grindžiamos vien teisės aiškinimo ir taikymo praktikoje kylančiais neaiškumais.

12. Minėta, kad Konstitucinis Teismas pagal Konstituciją nesprendžia teisės aktų taikymo klausimų; tokius klausimus sprendžia institucija, turinti įgaliojimus taikyti teisės aktus; jei įstatymuose yra neaiškumų, dviprasmybių, spragų, tai pašalinti yra įstatymų leidėjo pareiga (Konstitucinio Teismo 2002 m. rugsėjo 23 d., 2006 m. lapkričio 13 d., 2006 m. lapkričio 20 d., 2007 m. birželio 27 d. sprendimai). Prašymai išaiškinti, kaip turi būti taikomos įstatymo (ar kito teisės akto) nuostatos, yra nežinybingi Konstituciniam Teismui (Konstitucinio Teismo 2002 m. rugsėjo 23 d., 2006 m. lapkričio 20 d. sprendimai).

Konstatuotina, kad pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymas ištirti ABTĮ 2 straipsnio 4 dalies (2009 m. birželio 11 d. redakcija) atitiktį Konstitucijai yra nežinybingas Konstituciniam Teismui.

13. Pagal Konstitucinio Teismo įstatymo 69 straipsnio 1 dalį Konstitucinis Teismas savo sprendimu atsisako nagrinėti prašymą ištirti teisės akto atitiktį Konstitucijai, jeigu prašymo nagrinėjimas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui.

14. Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus atsisakytina priimti nagrinėti pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą ištirti, ar ABTĮ 2 straipsnio 4 dalis (2009 m. birželio 11 d. redakcija) ta apimtimi, kuria joje nenustatyta teisinio reguliavimo, pagal kurį būtų galima spręsti dėl teismo administracinio proceso šalies – viešojo administravimo subjekto administracinio teismo ir administracinio veiksnio, neprieštarauja Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 22 straipsnio 3, 4 dalimis, 28 straipsniu, 69 straipsnio 1 dalies 2 punktu, 2 dalimi, Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

nusprendžia:

Atsisakyti priimti nagrinėti pareiškėjo – Vilniaus apygardos administracinio teismo prašymą (Nr. 1B-125/2010) ištirti, ar Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo 46 straipsnio

8 dalis (2008 m. liepos 14 d. redakcija) ta apimtimi, kuria nustatyta, kad viešosios informacijos rengėjai ar skleidėjai, nesutinkantys su Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos, t. y. su organizacijos, nesančios juridiniu asmeniu ir neturinčios administracinio teismo ir administracinio veiksnio, sprendimais, gali kreiptis dėl jų į Vilniaus apygardos administracinę teisumą, Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 2 straipsnio 4 dalis (2009 m. birželio 11 d. redakcija) ta apimtimi, kuria joje nenustatyta teisinio reguliavimo, pagal kurį būtų galima spręsti dėl teismo administracinio proceso šalies – viešojo administravimo subjekto administracinio teismo ir administracinio veiksnio, neprieštarauja Lietuvos Respublikos Konstitucijos 30 straipsnio 1 daliai, 109 straipsnio 1 daliai, konstituciniam teisinės valstybės principui.

Šis Konstitucinio Teismo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

Sprendimas skelbiamas Lietuvos Respublikos vardu.

Konstitucinio Teismo teisėjai:

Armanas Abramavičius

Toma Birmontienė

Pranas Kuconis

Kęstutis Lapinskas

Zenonas Namavičius

Ramutė Ruškytė

Egidijus Šileikis

Algirdas Taminskas

Romualdas Kęstutis Urbaitis